Lieta Nr. A42496607
(A646-09/5)

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2009. gada 5. martā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I. Kaļiņina
ar tulci A. Kvjatkovsku,

piedaloties pieteicējam *O.D.*,
atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas – pilnvarotajām pārstāvēm Līgai Ābelei un Sandrai Zirnei,

atklātā tiesas sēdē 2009. gada 16. februārī izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *O.D.* pieteikuma par Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas 2007. gada 13. aprīļa lēmuma Nr. 1500 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas (turpmāk arī – Inspekcija) 2007. gada 13. aprīļa lēmumu Nr. 1500 (turpmāk arī – Lēmums) *O.D.* (turpmāk arī – pieteicējs) uzlikts naudas sods 200 latu apmērā par to, ka pieteicējs 2006. gada 6. novembrī Ventspils rajona Piltenes lauku teritorijā valsts nozīmes kultūras piemineklī Landzes baznīcas senkapos veica rakšanas (izpētes) darbus, nesaskaņojot to ar Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekciju, kā arī metāla priekšmetu meklēšanu, pārkāpjot likuma „Par kultūras pieminekļu aizsardzību" 3. panta un Ministru kabineta 2003. gada 26. augusta noteikumu Nr. 474 „Noteikumi par kultūras pieminekļu uzskaiti, aizsardzību, izmantošanu, restaurāciju, valsts pirmpirkuma tiesībām un vidi degradējoša objekta statusa piešķiršanu" (turpmāk – noteikumi Nr. 474) 24. un 28. punktā noteikto kārtību, tādējādi izdarot administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) $89.^1$ pantā.

[2] Pieteicējs 2007. gada 11. maijā iesniedza pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā par Lēmuma atcelšanu. Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2007. gada 15. maija lēmumu ierosināta administratīvā lieta Nr. A42496607.

Pieteikums balstīts uz šādiem apsvērumiem.

[2.1] Lēmums pieņemts, nepareizi interpretējot materiālo tiesību normas.

[2.2] Pieteicējam bija liegtas tiesības iepazīties ar lietas materiāliem, tādējādi pārkāpjot Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 61. pantu, kā arī APL 5. un 6. pantā nostiprinātos principus.

[2.3] Inspekcijas Lēmums neatbilst APL 67. panta otrās daļas 5. punktā un APL 67. panta trešajā daļā noteiktajam.

[3] 2007. gada 14. jūnijā Administratīvajā rajona tiesā saņemti Inspekcijas paskaidrojumi, kuros Inspekcija iebilst pret pieteikumu un to pilnībā neatzīst, norādot uz šādiem argumentiem.

[3.1] Tiesību normu interpretācija – ir tiesību normu, specifisku metožu un paņēmienu lietošana, lai iespējami objektīvi atklātu normas saturu, izprastu tās jēgu un

sociālo mērķi, tādējādi sekmējot normas lietošanu vai piemērošanu atbilstoši tās lomai kopējā tiesību sistēmā, nacionālo un starptautisko tiesību principiem, sabiedrības attīstības realitātei un loģikai.

Savukārt, atbilstoši APL 8. pantam, iestāde un tiesa, piemērojot tiesību normas, izmanto tiesību normu interpretācijas pamatmetodes, lai sasniegtu taisnīgāko un lietderīgāko rezultātu. Tiesību normu interpretācijas pamatmetožu definējumi sniegti APL 17. pantā.

Pieteicējs konkrētajā gadījumā ir pieļāvis LAPK 89.[1] pantā noteikto administratīvo pārkāpumu, līdz ar to nav pamatots pieteicēja apgalvojums par nepareizu materiālo tiesību normu interpretāciju.

[3.2] Attiecībā uz pieteicēja norādīto, ka viņam bija liegts iepazīties ar administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem, Inspekcija norāda, ka administratīvā pārkāpuma lietas materiāli satur informāciju, kas saskaņā ar APL 54. panta otrās daļas nosacījumiem nav izpaužama. Pieteicējam bija nodrošināta iespēja iepazīties ar lietas materiāliem Inspekcijā jebkurā laikā, izņemot to informāciju, kas nav izpaužama.

Ņemot vēra, ka pieteicējs lūdza izgatavot lietas materiālu kopijas advokātam, bet nevarēja uzrādīt pilnvarojumu (pilnvaras kopiju) konkrētam advokātam, tika lūgts iesniegumu noformēt rakstveidā, bet pieteicējs atteicās noformēt rakstveida iesniegumu.

[3.3] Inspekcijas darbinieki un amatpersonas vairākkārtīgi ir uzklausījuši pieteicēja viedokli, snieguši viņam skaidrojumus un informāciju, tādējādi Inspekcija ir rīkojusies saskaņā ar APL 5. pantā reglamentēto privātpersonas tiesību ievērošanas principu – gan vairākkārtīgi uzklausot viņu administratīvā pārkāpuma lietas ietvaros, gan nodrošinot pieteicējam iespēju iepazīties ar administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem. Inspekcijas prasība noformēt rakstisku iesniegumu par administratīvā pārkāpuma lietas materiālu izsniegšanu konkrētajos norādītajos apstākļos nav uzskatāma par nesamērīgu personas tiesību ievērošanas principa kontekstā.

[3.4] Lēmuma par apstrīdēto administratīvo aktu pieņemšanas nosacījumi ir reglamentēti APL 81. panta pirmajā daļā, kas noteic, ka augstāka iestāde izskata lietu vēlreiz pēc būtības kopumā vai tajā daļā, uz kuru attiecas iesniedzēja iebildumi.

Atbilstoši LAPK 285. pantā noteiktajam orgāns (amatpersona), izskatot sūdzību vai protestu par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, pārbauda pieņemtā lēmuma likumību un pamatotību. Līdz ar to Lēmums pilnībā atbilst iepriekšminēto normatīvo aktu nosacījumiem, jo Lēmumā ir fiksēta 2007. gada 15. februāra lēmuma Nr. K01/25/25 likumības un pamatotības pārbaude, izvērtējot šo lēmumu pēc būtības, t. i., izvērtējot lietas faktisko apstākļu atbilstību konkrēto normatīvo aktu reglamentācijai, kā arī izvērtēti pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumā norādītie iebildumi par Inspekcijas pieļautajām administratīvajām un vēsturiskajām kļūdām.

[4] Tiesas sēdē pieteicējs uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu, detalizēti izklāstot administratīvā pārkāpuma lietas faktiskos apstākļus.

Atbildētāja pārstāves pieteikumu neatzina, balstoties uz Lēmumā un paskaidrojumos norādītajiem argumentiem.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, izvērtējusi pieteicēja un atbildētāja izvirzīto argumentu pamatotību, kā arī lietā iesniegtos pierādījumus pēc savas iekšējas pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem, atzīst, ka pieteicēja pieteikums nav pamatots un tādēļ tas ir noraidāms.

[6] APL 103. pantā noteikts tiesas pienākums, izskatot administratīvo lietu, pārbaudīt iestādes izdota administratīvā akta tiesiskuma un lietderības apsvērumus rīcības brīvības ietvaros. Administratīvā akta tiesiskums tiek vērtēts, pārbaudot, vai

iestāde, to izdodot, rīkojusies saskaņā ar materiālajām un procesuālajām normām. Lietderības apsvērumi tiek vērtēti, pārbaudot, vai administratīvais akts pārlieku neierobežo personas intereses, samērojot tās ar sabiedrības interešu aizsardzību.

Administratīvā akta, ar kuru uzlikts administratīvais sods, izdošana saistīta ar LAPK noteiktā procesa ievērošanu.

Saskaņā ar LAPK 8. panta pirmo daļu persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā. Līdz ar to spriedumā LAPK normas, kas paredz atbildību par administratīvo pārkāpumu, ir izteiktas tādā redakcijā, kas bija spēkā Protokola noformēšanas laikā.

[7] Ņemot vērā, ka pieteicējs apstrīd to, ka konkrētajā gadījumā viņš ir pieļāvis administratīvo pārkāpumu, tiesai konkrētajā gadījumā ir jāpārbauda, vai atbildētājs pamatoti saucis pie administratīvās atbildības pieteicēju, piemērojot administratīvo sodu atbilstoši LAPK 89.[1] pantam.

Tādējādi tiesai jāpārbauda, vai Inspekcijas pieņemtais Lēmums ir tiesisks un vai atbildētājs, pieņemot Lēmumu, rīkojies saskaņā ar materiālajām un procesuālajām tiesību normām.

[8] LAPK 9. panta pirmā daļa noteic, ka par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība. No minētā izriet, ka personas vaina ir jebkura administratīvā pārkāpuma sastāva elements. Lai konstatētu pārkāpuma sastāvu, ir jākonstatē personas subjektīvā attieksme – nodoms vai neuzmanība.

[9] Ar Lēmumu noslēdzies administratīvais process iestādē, kura rezultātā pieteicējs saukts pie administratīvās atbildības pēc LAPK 89.[1] panta par noteikumu Nr. 474 24. un 28. punktu neievērošanu.

Minētās tiesību normas noteic šādu normatīvo regulējumu.

Par kultūras pieminekļu restaurāciju, konservāciju un remontu, kā arī par izpētes un arheoloģisko izrakumu veikšanu tajos bez Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas rakstveida atļaujas – uzliek naudas sodu līdz divsimt piecdesmit latiem (LAPK 89.[1] pants).

Arheoloģiskās izpētes darbus (arheoloģiskos izrakumus un arheoloģiskās uzraudzības darbus, kā arī arheoloģisko objektu apzināšanu, ja tā saistīta ar iejaukšanos kultūras piemineklī) drīkst vadīt tikai kvalificēti speciālisti, kuri ieguvuši augstāko humanitāro izglītību, kuriem ir divu gadu pieredze arheoloģiskās izpētes darbos un kuri saņēmuši inspekcijas atļauju (noteikumu Nr. 474 24. punkts).

Fiziskās un juridiskās personas, kuras veic kultūrvēsturiskās izpētes darbus, pirms darbu uzsākšanas par to informē vietējo pašvaldību (noteikumu Nr. 474 28. punkts).

Tādējādi, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 89.[1] panta, nepieciešams konstatēt, ka: 1) persona ir veikusi izpētes un arheoloģiskos izrakumus teritorijā, kas atzīstama par kultūras pieminekli, vai veikusi kultūras pieminekļu restaurāciju, konservāciju un remontu, 2) persona nav kvalificēts speciālists arheoloģijā, kas ieguvusi augstāko humanitāro izglītību, kurai ir divu gadu pieredze arheoloģiskās izpētes darbos; 3) persona nav saņēmusi inspekcijas atļauju izpētes darbu veikšanai un tā nav informējusi attiecīgu pašvaldību, kuras teritorijā šādas darbības ir paredzēts veikts.

Lai būtu iespējams personu sodīt par administratīvu pārkāpumu, par kuru atbildība paredzēta LAPK 89.[1] pantā, nepieciešams, lai pilnībā sakristu tiesību normā ietvertās un lietas faktiskajos apstākļos konstatētās administratīvā pārkāpuma pazīmes.

[10] No lietas materiāliem un procesa dalībnieku paskaidrojumiem tiesa konstatē turpmāk minētos faktiskos apstākļus.

[10.1] Landzes baznīcas senkapi ir valsts nozīmes kultūras piemineklis, tiem ir piešķirts valsts aizsardzības Nr. 2533 (lietas 85. lapa).

[10.2] 2006. gada 14. novembrī Landzes Luterāņu baznīcas draudzes priekšnieks *J.S.* vērsās Ventspils pilsētas un rajona policijas pārvaldē ar ziņām par faktu, ka Valsts kultūras piemineklī – Landzes baznīcas senkapos – divas reizes, pēdēja – 2006. gada 6. novembrī, *O.D.* veica rakumus, izmantojot metāla meklētāju. Par šo faktu 2006. gada 14. novembrī tika noformēts Iesnieguma protokols (lietas 28. – 29. lapa).

[10.3] Šajā pašā datumā Ventspils pilsētas un rajona policijas pārvaldē pieņemts lēmums pēc norādītā fakta uzsākt administratīvo lietvedību (lietas 25. lapa).

[10.4] Veicot lietas apstākļu noskaidrošanu, 2006. gada 14. novembrī Ventspils pilsētas un rajona policijas pārvaldes inspektors noformēja Apskates protokolus (lietas 35. – 37. un 43. – 44. lapa).

[10.5] 2006. gada 14. novembrī *O.D.* Ventspils pilsētas un rajona policijas pārvaldē sniedza paskaidrojumu (lietas 38. – 39. lapa), kurā norādīja, ka viņam ir hobijs meklēt senas lietas, kas atrodas zemes dzīlēs. Šim nolūkam pieteicējs izmanto metāla meklētāju. 2006. gada oktobrī pieteicējs vērsās Piltenes pašvaldībā, lai uzzinātu par iespēju saņemt atļauju rakumu veikšanai. Piltenes pilsētas sabiedriskā muzeja vadītājs *G.D.* uzrādījis Landzes baznīcas apkārtni. Pieteicējs uzskatīja, ka kultūras piemineklis ir tikai pati baznīca. Neviens nav informējis pieteicēju, ka ap baznīcu ir kultūras nozīmes parks. Pieteicējs ar „meklētāju" atrada zemē 10 – 15 cm dziļumā atrodošos metālu saturošus priekšmetus. Lai tos izņemtu, tika izraktas akurātas bedrītes, kuras pēc tam tika aizraktas.

[10.6] 2006. gada 20. novembrī pieteicēja izraktie un Ventspils pilsētas un rajona policijas pārvaldei nodotie metāla priekšmeti tika nodoti Landzes draudzes priekšniekam (lietas 45. – 46. lapa).

[10.7] 2006. gada 24. novembrī Inspekcijas darbinieki *S.Z.* un *E.Z.* noformēja Landzes baznīcas senkapu apsekošanas aktu Nr. AR-1, kurā tika konstatēts, ka Landzes baznīcas senkapu teritorijā tika veikti rakšanas darbi (lietas 54. lapa).

[10.8] 2007. gada 18. janvārī Ventspils pilsētas un rajona policijas pārvaldē noformēts administratīva pārkāpuma protokols Nr. PA070662 (turpmāk – Protokols, lietas 23. lapa) par *O.D.* pieļauto administratīvo pārkāpumu atbilstoši LAPK $89.^{1}$ pantam. Protokolu pieteicējs parakstīja.

[10.9] Ar Inspekcijas 2007. gada 15. februāra lēmumu Nr. K-01/25/25 (turpmāk – sākotnējais lēmums, lietas 7. lapa) pieteicējam par pieļauto pārkāpumu uzlikts administratīvais sods – naudas sods Ls 200 apmērā.

[10.10] Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicējs to 2007. gada 15. martā apstrīdēja Inspekcijas vadītājam.

[10.11] Ar Inspekcijas vadītāja 2007. gada 13. aprīļa lēmumu Nr. 1500 (lietas 9. – 10. lapa) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

[11] Lietā nav strīda par šādiem faktiem:

[11.1] Landzes senkapu teritorija ir kultūras piemineklis;

[11.2] pieteicējs laikā līdz 2006. gada 6. novembrim nebija saņēmis Inspekcijas atļauju izpētes darbību veikšanai Landzes baznīcas senkapu teritorijā;

[11.3] pieteicējs nav kvalificēts speciālists arheoloģijā, kas būtu ieguvis augstāko humanitāro izglītību arheoloģijā, jo tiesas sēdē pieteicējs paskaidroja tiesai, ka viņš pēc izglītības ir stomatologs, bet senlietu meklēšana ir viņa aizraušanas.

[12] Līdz ar to konkrētajā lietā tiesai ir jānoskaidro, vai pieteicējs 2006. gada 6. novembrī ir veicis izrakumus Landzes senkapu teritorijā.

[13] Atbilstoši LAPK 243. pantam, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā (panta

pirmā daļa). Šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (panta otrā daļa).

[14] Faktu, ka pieteicējs 2006. gada 6. novembrī veicis izrakumus Landzes senkapu teritorijā apstiprina Landzes Luterāņu baznīcas draudzes priekšnieks Jānis Struģis, kurš minētā fakta dokumentēšanas nolūkā vērsās Ventspils pilsētas un rajona policijas pārvaldē. Minētās personas 2006. gada 14. novembrī sniegtais ziņojums procesuāli nostiprināts [sk. Iesnieguma protokolu, lietas 28. – 29. lapa], līdz ar to uzskatāms par būtiskāko pierādījumu šajā lietā.

Šo informāciju nav noliedzis arī pats pieteicējs 2006. gada 14. novembrī Ventspils pilsētas un rajona policijas pārvaldes darbiniekiem sniegtajā paskaidrojumā (lietas 38. – 39. lapa), kā arī par šo apstākli pieteicējs parakstījies Protokolā (lietas 23. lapa).

[15] Atbilstoši APL 235. panta otrajai daļai pret rakstveida pierādījuma patiesīgumu nevar iebilst persona, kura pati to parakstījusi. Šī persona var apstrīdēt šādu pierādījumu, ja paraksts dots vardarbības, draudu vai viltus ietekmē.

Pieteicējs tiesas sēdē uz šādiem apstākļiem nav norādījis, vēršot tiesas uzmanību galvenokārt uz to, ka viņš nav zinājis, kurā vietā atrodas Landzes senkapu teritorija, kā arī minētā teritorija nav atzīmēta plānos, līdz ar to pieteicēja darbības nav radījušas zaudējumus kultūras piemineklim tāpēc, ka kultūras piemineklis nav precīzi atzīmēts dabā.

[16] Šos tiesas sēdē no jauna izvirzītos pieteicēja argumentus tiesa atzīst par nepamatotiem, jo par administratīvo pārkāpumu atzīstama arī aiz neuzmanības izdarīta prettiesiska darbība atbilstoši LAPK 9. panta pirmajai daļai. Šādos gadījumos konstatējama vaina neuzmanības formā.

Turklāt LAPK 89.[1] panta dispozīcija nosaka atbildību par patvaļīgu darbību kultūras pieminekļa teritorijā un nepieprasa konkrētu negatīvu seku iestāšanos.

Atbilstoši LAPK 244. pantam institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas. Savukārt APL 154. panta pirmā daļa noteic, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

[17] Izvērtējot lietā iesniegtos pierādījumus, tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā pieteicēja vaina LAPK 89.[1] pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pilnīgi pierādīta.

[18] Saskaņā ar LAPK 32. panta pirmo daļu sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem, bet saskaņā ar otro daļu, uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

APL 65. panta trešā daļa noteic, ka gadījumā, ja piemērojamā tiesību normā noteikts, ka administratīvais akts izdodams, bet nav noteikts tā konkrētais saturs (satura izvēles administratīvais akts), iestāde izdod šo aktu, ievērojot piemērojamā tiesību normā noteiktos ietvarus, un šajos ietvaros, pamatodamās uz lietderības apsvērumiem, nosaka administratīvā akta saturu.

Tā kā Inspekcija pēc Ventspils pilsētas un rajona policijas pārvaldes savāktajiem un procesuāli nostiprinātajiem pierādījumiem bija atzinusi, ka pieteicējs izdarījis

administratīvo pārkāpumu, tad Inspekcijai bija jāizdod administratīvs akts par pieteicēja sodīšanu. LAPK 89.[1] panta sankcija ir naudas sods līdz divsimt piecdesmit latiem.

Tātad Inspekcijas rīcības brīvība aprobežojās ar tiesībām izlemt, kāds konkrētajā gadījumā ir piemērojams naudas sods. Ar Lēmumu atstāts spēkā pieteicējam sākotnēji piemērotais sods Ls 200 apmērā.

Tiesa konstatē, ka Inspekcija sākotnējā lēmumā izraudzītā administratīvā soda apmēra pamatojumam ir norādījusi gan atbildību pastiprinošus apstākļus – pieteicēja darbības rezultātā visā senkapu teritorijā, vismaz 17 vietās postīti apbedījumi – , gan pieteicēja vainu mīkstinošu apstākli – pieteicējs atrastos priekšmetus nodevis Inspekcijai, līdz ar to tiesa atzīst, ka Inspekcija nav kļūdījusies lietderības apvērumos. Tiesas ieskatā iestādes lietderības apsvērumi ir pietiekami un pamatoti, piemērotā administratīvā soda apmērs ir atbilstošs izdarītajam pārkāpumam.

Tiesa uzskata, ka pieteicējam piemērotais sods ir samērīgs ar izdarītā pārkāpuma raksturu un ir lietderīgs, lai sasniegtu LAPK 22. pantā noteikto sodīšanas mērķi.

[19] Pieteicējs pieteikumā norādījis uz to, ka pieteicējam bija liegta iespēja iepazīties ar lietas materiāliem.

Tiesa atzīst, ka pie administratīvās atbildības saucamās personas tiesības iepazīties ar lietas materiāliem ir nostiprinātas LAPK 260. panta pirmajā daļā, kas noteic, ka personai, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir tiesības kā personiski, tā ar pārstāvja palīdzību iepazīties ar visiem lietas materiāliem, sniegt paskaidrojumus, iesniegt pieprasījumus un izteikt lūgumus. Arī pieteicēja norādītajā tiesību normā – APL 61. pantā ir noteikts, ka administratīvā procesa dalībniekam ir tiesības iepazīties ar lietu un izteikt savu viedokli jebkurā procesa stadijā. Šīs tiesības neaptver informāciju, kas saskaņā ar šā likuma 54. panta otro daļu vai citiem likumiem nav izpaužama. Iestādei rakstveidā iesniegto viedokli pievieno lietai.

Konkrētajā gadījumā pieteicējs argumenta pamatojumam, ka viņam būtu liegta iespēja iepazīties ar lietas materiāliem, nav iesniedzis nevienu pierādījumu. Kā izriet no tiesas sēdē sniegtā pieteicēja paskaidrojuma, tad pieteicējam ar Inspekciju notikusi ilgstoša sarakste un viedokļu apmaiņa, pieteicējs vairākas reizes bija pieteicis vizītes Inspekcijas amatpersonām, un arī ticis pieņemts. Inspekcija tiesai sniegtajā rakstveida paskaidrojuma atzinusi, ka pieteicējam bija nodrošināta iespēja iepazīties ar lietas materiāliem, vienīgi pieteicējam bija atteikts nokopēt lietas materiālus pieteicēja nenosauktajam advokātam.

Tiesa atzīst, ka administratīvo procesu regulējošās tiesību normas neparedz iestādes pienākumu bez nepārprotami izteikta lūguma kopēt visus lietas materiālus procesa dalībniekam. Savukārt iestādei ir iespēja izvērtēt, kādus dokumentus tā ir tiesīga kopēt, ņemot vērā informācijas izplatīšanas ierobežojumus. Tā kā pieteicējs tiesai izteiktā argumenta pamatojumam nav iesniedzis nevienu pierādījumu, tad tiesai ir pamats šo pieteicēja pieteikumā izteikto iebildumu atzīt par nepamatotu.

[20] APL 250. panta pirmā daļa noteic, ka tiesa taisa spriedumu, pārbaudījusi, vai: administratīvais akts izdots, ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus; administratīvais akts atbilst materiālo tiesību normām; administratīvā akta pamatojums attaisno adresātam uzlikto pienākumu vai tam piešķirtās, apstiprinātās vai noraidītās tiesības.

Pārbaudot Lēmumu atbilstoši APL 250. panta pirmajā daļā ietvertajiem administratīvā akta pārbaudes nosacījumiem, tiesa secina, ka atbildētāja amatpersona, pieņemot Lēmumu, ir pārbaudījusi administratīvajā lietā esošos materiālus un izvērtējusi pieteicēja sūdzībā norādītos iebildumus. Ņemot vērā iepriekšminēto, tiesa secina, ka atbildētājs pirms lēmuma pieņemšanas ir pilnīgi un vispusīgi veicis administratīvajā lietā nepieciešamo apstākļu noskaidrošanu, tādējādi atbildētājs ir izpildījis APL 59. panta pirmās daļas prasības, kas paredz, ka pēc administratīvās lietas

ierosināšanas iestāde iegūst informāciju, kas saskaņā ar normatīvajiem aktiem ir nepieciešama, lai pieņemtu attiecīgo lēmumu.

Lēmums izdots, ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus, atbilst materiālo un procesuālo tiesību normām un vispārējiem tiesību principiem. Tiesa arī konstatē, ka, izdodot Lēmumu, ir ievērota lietas piekritība, Lēmumā ir izvērtēti pieteicēja argumenti, aktā ir norāde uz piemērotām tiesību normām, līdz ar to Lēmums attaisno pieteicējam uzlikto administratīvo sodu. Tiesa atzīst, ka Lēmums par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 89.[1] panta konkrētajā gadījumā ir tiesisks un nav pamata tā atcelšanai.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. - 251. pantu un 289. - 291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt *O.D.* pieteikumu par Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas 2007. gada 13. aprīļa lēmuma Nr. 1500 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese I. Kaļiņina